

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. R.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, čj. JMK 118380/2017, sp. zn. S-JMK 115756/2017/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, čj. 73 A 54/2017-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 6. 2017, čj. 221778/2016-10, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), protože jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu bylo označeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, když dne 22. 7. 2016 v 12:55 hodin v Rajhradě, na ulici Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1 neustanovený řidič dotčeného vozidla jel v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., rychlostí 64 km/hod., resp. 61 km/hod. dle toleranční odchytky. Byla tedy porušena povinnost dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, která má znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 8. 2017 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož správní orgán I. stupně sice pochybil, pokud ve věci rozhodl dříve, než rozhodl o vznesené námitce podjatosti úředních osob, avšak s ohledem na okolnosti věci se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel trvá na tom, že správní řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

[5] Dále stěžovatel namítl, že správní orgán I. stupně ve výroku nesprávně označil pouze § 10 zákona o silničním provozu, aniž konkretizoval, o který odstavec tohoto ustanovení se jedná. Podle stěžovatele měl správní orgán I. stupně definovat, co je „*automatizovaný prostředek užívaný bez obsluhy*“ (dále jen „*automat*“), neboť se jedná o neurčitý právní pojem, a následně měl zvážit, zda pod tento neurčitý právní pojem lze subsumovat použitý rychloměr. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že takovou povinnost správní orgán I. stupně neměl, neboť z ověřovacího listu a záznamu o přestupku bylo prokázáno, že se o automat jedná.

[6] Stěžovatel rovněž namítl, že v době rozhodování správních orgánů již neexistovala skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a věc měla být posuzována jako přestupek provozovatele vozidla.

[7] Stěžovatel v neposlední řadě namítl, že žalovaný nezohlednil § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle stěžovatele žalovaný nesprávně neaplikoval institut mimořádného snížení pokuty, neboť se domníval, že ho nelze použít. Nikoli tedy proto, že nebyly dány podmínky pro jeho aplikaci. Stěžovatel podotkl, že již v žalobě uvedl důvody, pro které by bylo možné pokutu mimořádně snížit.

[8] Dle stěžovatele správní orgány také porušily subsidiaritu správního deliktu provozovatele vozidla, neboť byl označen řidič vozidla a pouze skutečnost, že řidič odmítl podat vysvětlení, neznamená, že je možné zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, odkázal na správní rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[12] NSS se nejprve zabýval námitkou týkající se podjatosti úředních osob [III.A], dále vypořádal námitku o nedostatečné specifikaci § 10 zákona o silničním provozu ve výroku správního rozhodnutí [III.B], poté námitku ohledně nenaplnění podmínky zjištění porušení pravidel silničního provozu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy [III.C], přezkoumal též námitky týkající se neexistence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a příznivější právní úpravy [III.D], vypořádal rovněž námitku mimořádného snížení pokuty [III.E] a také námitku týkající se subsidiarity deliktu provozovatele vozidla [III.F].

[13] NSS předně poznamenává, že s rozsáhlou argumentací stěžovatele, která se v mnohém shoduje s žalobními námitkami, se již podrobně vypořádal krajský soud, NSS se s jeho závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, jak bude rozvedeno níže. Kasační námitky směřující přímo proti závěrům krajského soudu vyhodnotil NSS jako nedůvodné.

III.A Námitka podjatosti

[14] Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

[15] Ze správního a soudního spisu vyplynulo, že námitku podjatosti úředních osob podal stěžovatel ke správnímu orgánu I. stupně dne 22. 6. 2017. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o projednávaném skutku stěžovatele. O námitce podjatosti rozhodl správní orgán I. stupně samostatně usnesením ze dne 12. 7. 2017, čj. OSDD/10929/2017. Odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti stěžovatel nepodal. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci odpovědnosti provozovatele vozidla stěžovatel nenamítal, že nebyly splněny podmínky řízení, jelikož správní orgán I. stupně nerozhodl dříve o námitce podjatosti, než vydal rozhodnutí ve věci. Následně až v žalobě stěžovatel polemizoval se závěry uvedenými v usnesení o zamítnutí námitky podjatosti ze dne 12. 7. 2017 a označil postup správního orgánu I. stupně, který nejprve vydal rozhodnutí ve věci samé a teprve následně rozhodl o námitce podjatosti, za vadný.

[16] NSS úvodem ve shodě se svým rozsudkem ze dne 16. 6. 2010, čj. 5 As 60/2009-163, konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházející je nutné hodnotit jako celek a k jeho zrušení lze přistoupit jen tehdy, pokud by k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, ale v intenzitě, která by zpochybňovala zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného správního rozhodnutí jako celku. Vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí je nutné chápat také jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možné považovat v konečném důsledku za ohrožující právem chráněné zájmy účastníků.

[17] V projednávané věci je nezbytné vzít v úvahu skutečnost, že námitka podjatosti byla podána až v den, kdy správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci samé (tj. 22. 6. 2017). Ačkoli by bylo správné, aby o námitce podjatosti správní orgán I. stupně rozhodl před vydáním meritorního rozhodnutí, nelze tuto skutečnost v projednávané věci přehlédnout. Zapotřebí je také zohlednit, že námitku podjatosti je možné podat také v odvolání proti meritornímu rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, čj. 7 Afs 56/2010-59). Stěžovatel přitom v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevznesl námitky týkající se podjatosti, ač tak učinit mohl. Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci bylo o námitce podjatosti

rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12. 7. 2017 rozhodnuto samostatně tak, že byla zamítnuta a proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno odvolání, neměl žalovaný povinnost se podjatostí úředních osob dále podrobněji zabývat. Z výsledku rozhodnutí o námitce podjatosti vyplývá, že ani skutečnost, že o ní bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto až po vydání meritorního rozhodnutí, nemohla mít vliv na samotnou zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně o spáchaném skutku, neboť o námitce podjatosti bylo rozhodnuto zamítavě. Dle § 89 odst. 2 správního řádu se totiž nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.

III.B Nespecifikace § 10 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí

[18] Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je mj. uvedeno, že stěžovatel jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Správní orgán I. stupně skutečně dostatečně neupřesnil, o který odstavec § 10 zákona o silničním provozu se jedná. Vzhledem k tomu, že je zde popsána povinnost, která byla porušena, a to doslovným textem zákona, je zřejmé, že se jednalo o odstavce třetí § 10 zákona o silničním provozu. Uvedené dále vyplývá ze samotného odůvodnění rozhodnutí. NSS v tomto ohledu dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, v němž byly vymezeny náležitosti výrokové části rozhodnutí a jehož závěry jsou použitelné i na nyní projednávaný případ (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2018, čj. 5 As 8/2018-48, a ze dne 27. 6. 2018, čj. 4 As 114/2018-49).

III.C Nenaplnění podmínky zjištění porušení pravidel silničního provozu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy

[19] K této námitce NSS konstatuje, že žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Dle rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 220/2018-70, se jedná „především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy“. V citovaném rozsudku NSS dále upřesnil, že je podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. Rychloměry nelze rozlišovat na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umístěny na rozličných stanovištích. Podle názoru NSS v citovaném rozhodnutí je jediným dělicím kritériem režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, čj. 7 As 282/2016-38, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 9 As 213/2017-37).

[20] NSS konstatuje, že souhlasí se závěrem krajského soudu, že nebylo nutné, aby správní orgány provedly úvahu o tom, co je automat, a následně zvažovaly, zda použité měřidlo v nyní projednávané věci bylo možné považovat za automat. To, že rychloměr v nyní posuzované věci pracoval v automatizovaném režimu, vyplývá z oznámení přestupku ze dne 29. 7. 2016,

pokračování

čj. MPŽI/16072919058, spolu s radarovým záznamem a schválením úseku pro stacionární měření rychlosti MP Židlochovice ze dne 5. 6. 2015. Navíc ověřovací list. č. 220/15 ze dne 22. 10. 2015 prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 9 As 213/2017-37).

III.D *Neexistence skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a příznivější právní úprava*

[21] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila *správního deliktu* tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zákonem o odpovědnosti za přestupky s účinností od 1. 7. 2017 byl § 125f odst. 1 změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí *přestupku* tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. NSS se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v tomto ohledu byla provedena pouze terminologická změna z důvodu sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání. To však neznamená, že by jednání provozovatele vozidla přestalo být v určitých případech sankcionováno a považováno za protizákonné. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. K obdobným závěrům dospěl NSS také např. v rozsudcích ze dne 27. 6. 2018, čj. 4 As 114/2018-49, či ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 220/2018-70.

[22] Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

[23] Podle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

[24] NSS k otázce posouzení příznivější právní úpravy konstatuje, že žalovaný si byl vědom povinnosti posoudit danou věc z důvodu změny právní úpravy dle příznivější právní úpravy, pokud by existovala (srov. např. str. 6 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud tuto problematiku vzal rovněž v úvahu a v napadeném rozsudku uvádí rozsáhlou úvahu o případném zániku odpovědnosti za správní delikt (přestupek), s níž se NSS ztotožňuje. K tomu dále NSS doplňuje, že zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod neznamená, že správní orgán či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti, jak se toho ve své podstatě domáhá stěžovatel (srov. rozsudek NSS dne 27. 6. 2018, čj. 4 As 114/2018 – 49, a ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 220/2018-70). Žalovaný i krajský soud tedy dostali požadavku na posouzení věci podle příznivější právní úpravy.

III.E *Mimořádné snížení výměry pokuty*

[25] K § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je možné uvést, že zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení, na základě čehož bude naplněna zásada zákonnosti trestání a individualizace sankce. Současně je nutné upozornit, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie namísto po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45).

[26] Žalovaný si byl vědom, že v době rozhodování o odvolání je již účinný zákon o odpovědnosti za přestupky, a na straně 6 svého rozhodnutí k druhu a výměře sankce (nově správního trestu) zvažuje, kterou úpravu použít, a dospívá k závěru, že novější právní úprava není pro stěžovatele příznivější, a proto aplikuje dosavadní právní úpravu. Ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by sice připadalo v úvahu, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45). V nyní projednávané věci správní orgány uložily pokutu na samé spodní hranici možného zákonného rozpětí a považovaly ji za přiměřenou a odůvodněnou. NSS uvádí, že správní delikt (přestupek) stěžovatele lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Stěžovatelem uváděné skutečnosti (přestupek nemá žádné následky, nejsou dány žádné přitěžující okolnosti, jde o jeho první prohřešek, jedná se o objektivní odpovědnost), které by dle jeho názoru odůvodňovaly užití § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, byly zohledněny při výměře pokuty, která byla uložena na spodní hranici zákonného rozmezí. NSS shrnuje, že žalovaný zvažoval použití novější příznivější úpravy, nebylo jeho povinností výslovně uvádět, jak se vypořádal s aplikací § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, a okolnosti daného případu neodůvodňovaly aplikaci ustanovení o mimořádném snížení výměry pokuty. Jak již bylo uvedeno, polehčující okolnosti byly posouzeny v rámci výměry pokuty na samé spodní hranici.

III.F *Subsidiarita správního deliktu provozovatele vozidla*

[27] Ze správního spisu vyplynulo, že v posuzovaném případě stěžovatel označil jako osobu řidiče pana W. H., nar. X, trvale bytem ul. M.3, R., S. r. N., adresa pro doručování V. 1808/1, P.. Následně byl označený řidič kontaktován výzvou k podání vysvětlení ze dne 15. 9. 2016, doručovanou na adresu jeho trvalého pobytu, kterou se nepovedlo doručit, a výzvou ze dne 15. 9. 2016 k podání vysvětlení, kterou byl řidič předvolán k podání vysvětlení na den 11. 10. 2016, doručovanou na kontaktní adresu, která doručena nebyla, neboť adresát nebyl zastižen. Teprve až opětovná výzva ze dne 23. 11. 2016 k podání vysvětlení s předvoláním na 14. 12. 2016, doručovaná na kontaktní adresu, byla doručena řidiči vložním do schránky dne 6. 12. 2016. Dne 14. 12. 2016 obdržel správní orgán I. stupně od označeného řidiče odpověď, že daný přestupek spáchal on, ale odepírá výpověď, neboť z něho bude s největší pravděpodobností obviněn. Následně byl výzvou k doplnění podání ze dne 20. 12. 2016 řidič vyzván k tomu, aby doplnil podání vysvětlení o úředně ověřený podpis své osoby, a to vzhledem k tomu, že jeho jméno figuruje opakovaně u obdobných případů. Na tuto výzvu reagoval svou odpovědí doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 12. 1. 2017, že požadavek ověřeného podpisu

pokračování

je protiprávní a jeho požadování je absurdní. Správní orgán I. stupně si nad to zajistil další písemnosti, ve kterých je totožný řidič označován za pachatele přestupku. V součinnosti s Městským úřadem Rosice, odborem dopravy, si správní orgán I. stupně nechal zaslat seznam případů, v nichž různými provozovateli vozidel z celé České republiky byl označen za řidiče vozidla ve dvaceti případech právě W. H.. Následně správní orgán I. stupně přistoupil k odložení věci, neboť nezjistil skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti osobě, kterou za řidiče označil stěžovatel.

[28] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)].

[29] Uvedené ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná také z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

[30] NSS k odpovědnosti provozovatele vozidla rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, uvedl, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující ke určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla ke výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla ke výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci NSS zopakoval také např. v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, čj. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 36/2016-29).

[31] V rozsudku ze dne 3. 5. 2017, čj. 3 As 61/2016-44, k uvedenému NSS doplnil, že je „třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážkou pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.“

[32] Vzhledem ke shora uvedenému se NSS ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se správní orgány pokusily dostatečně zjistit totožnost skutečného řidiče předmětného vozidla. Označení řidiče stěžovatelem vykazovalo znaky obstrukce, a proto správní orgány neuvěřily, že předmětné vozidlo řídila označená osoba. Nebylo pak povinností správních orgánů dále provádět rozsáhlé vyhledávání ohledně totožnosti řidiče, a proto postupovaly zcela správně a v zákonných mezích; jejich postupu není možné nic vyčíst. V podrobnostech NSS odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 17. září 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu